

...Притча про старого майстра Капелюшника

Колись давно, а може, й недавно, жив на світі старий мудрий майстер. З усіх земних багатств був у нього лише кольоровий фетр. Але майстер мав золоті руки й прекрасну мудру душу. Він дарував людям щось більше, ніж головні убори — капелюхи, кепки, панами й чепчики. Забравши своє замовлення, люди виходили з майстерні старого Капелюшника щасливими, одухотвореними, рішучими і натхненними. Чи ж варто говорити, як славився своїм умінням Майстер! Які вдячні були йому люди за капелюхи, які несли Великий секрет Великого Майстра?..

Минали роки. Настав час, коли Майстер покинув цей світ, залишивши своїм шістьом синам свою славу, майстерню, обрізки кольорового фетру й... шість різнокольорових капелюхів — білий, чорний, жовтий, червоний, зелений і синій. Капелюхи були настільки вишукані, що, певно, мали б належати дуже багатій і успішній людині.

— Мабуть, основна батьківська спадщина — це ті гроші, які нам заплатить замовник капелюхів, — вирішили сини майстра. Безумовно, вони коштують дуже дорого і ми станемо багаті! Ми поділимо гроші порівну й помандруємо світом, щоб знайти свою долю, — планували сини.

Але спливав час, а багатий замовник так і не з'явився.

— Дивно, — міркували сини, — останнє замовлення майстра мало бути найдорожчим. Але якщо ніхто за ним не приходить, може, ми залишимо ці капелюхи собі?

І сини вирішили поділити між собою батьківську спадщину.

— Я беру собі капелюх білого кольору, — заявив перший син. — Він такий витончений і чудовий, що я зможу красуватися на балах і прийомах. Я вже не буду почувати себе усього-на-всього сином простого капелюшника.

— А я візьму чорний капелюх, — сказав другий син. — Чорний пасуватиме до будь-якого костюма. У цьому капелюсі я буду строгий, елегантний і непомітний у будь-якій ситуації. Упевнений, він принесе мені щастя!

— А я, мабуть, виберу жовтий, — сказав третій син. — У наших краях так мало сонячних днів, я так сумую за ними.

Жовтий капелюх, хоч і вимагає особливого костюма, подарує мені радість і посмішку! А той, хто посміхається, завжди щасливий.

— Нехай моїм капелюхом стане червоний, — вигукнув четвертий син. — Я завжди мріяв виділятися з натовпу, мені завжди подобалося, коли на мене звертають увагу. У червоному капелюсі мене помітять усі! Мене любитимуть жінки!

— Зелений капелюх такий оригінальний! — зауважив п'ятий син. — Мені здається, зелений капелюх зробить мене еталоном нової моди. Мені подобаються несподівані рішення, я беру зелений капелюх!

— Ви розібрали всі капелюхи, — мовив шостий син. — Мені залишається тільки взяти синій. Дивно, але ви звільнили мене від проблеми вибору. Я поклався на випадок й одержав те, що вибрав би й сам! Проблема вибору... — задумався шостий син, — треба, мабуть, над цим поміркувати.

Спадщину старого майстра було розділено між його синами. Вони дбайливо зібрали обрізки кольорового фетру, замкнули майстерню і на світанку вирушили кожний у своєму напрямку.

Минуло чимало часу, перш ніж сини старого майстра знову зібралися разом під дахом батьківської майстерні. Сидячи біля вогню, кожний із них розповів свою історію, і всі були вражені тим, як спадщина Майстра вплинула на його долю.

Син, який узяв собі Білий капелюх, став поважною людиною, посів високий пост радника в одній могутній країні, став чітким,

послідовним і незворушним. Розповідаючи історію свого життя, він перелічував факти й події, опускаючи свої переживання. Брати дивувалися таким змінам, але слухали з великою повагою. Володар Чорного капелюха став дотепним і в'їдливим. Розповідаючи про людей, з якими його звела доля, він влучно описував їхні слабкі сторони й недоліки, створюючи гротескові портрети. Здавалося, він живе в країні дріб'язкових і тупуватих людей, хоча було відомо, що мешканці міста, у якому оселився другий син майстра, були гідними громадянами. Отже, і цей син Капелюшника зробив непогану кар'єру, тому що вмів заздалегідь попереджувати місцевого бургомістра про помилкові рішення.

Жовтий капелюх зробив третього сина оптимістом. Виявилося, що він живе в найкращому місті, жителі якого — чудові люди. Він радіє сонцю, вирощує квіти й займається благодійництвом.

Поки брати розповідали свої історії, один із них час від часу нетерпляче підхоплювався, то радісно аплодуючи, то в розпачі заламуючи руки, то роздратовано кидаючи свій Червоний капелюх. Брати спостерігали за ним із цікавістю, адже не кожен так емоційно реагує на життєві пригоди. Виявилося, що четвертий син Капелюшника став актором, сценічне ім'я якого всім п'ятьом було добре відоме! Хазяїн Червоного капелюха був актором без амплуа! Завдяки його емоційності й чутливості він геніально грав і драматичні, і комічні, й трагічні ролі. Як і хотів, він став дуже знаменитим. Але — от лихо! — у звичайному житті йому так і не вдалося навчитися стримувати свої почуття...

Коли черга розповідати дійшла до п'ятого сина Старого Майстра, той розклав на столі фотографії. Брати побачили його в товаристві знаменитих людей. Ось йому потискує руку президент найсильнішої держави, ось дає

інтерв'ю знаменитому журналістові, а тут бере участь у відкритті своєї виставки...Хазяїн Зеленого капелюха був знаменитий, але скромний. Він прекрасно малював, складав вірші й писав музику. До

всього, за що б не брався, він підходив по-своєму, нетрадиційно. Він мав чимало винаходів у різних галузях. Найбільші фірми запрошували його консультантом, його ідеї принесли успіх багатьом людям.

Останній із синів Капелюшника зняв свій Синій капелюх, і всі брати побачили, скільки мудрості й любові випромінюють його очі. Він став Учителем, багато хто звертався до нього за порадою, а король довірив йому

виховувати спадкоємця...

Сини старого Майстра зрозуміли, яку дивовижну спадщину залишив їм батько. І захотілося кожному з них зняти свій капелюх, адже він вже багато чого навчив, і приміряти капелюхи іншого кольору. Так брати розвинули в

собі нові якості, що дозволило їм стати щасливими.

З тих пір минуло багато, а може, і небагато часу, але різнокольорові капелюхи живуть серед людей і дозволяють себе одягати тим, хто прагне навчитися чогось нового...